

BMP Needse Achterveld 2007

Inventariseren van onder de paraplu

Op 25 februari was de eerste inventarisatie van het Achterveld gepland. In voorgaande jaren waren dat altijd koude ondernemingen, waarbij vooral je tenen het behoorlijk te verduren kregen. Dit jaar was het niet koud, maar ontzettend nat. Bij aankomst keek Kees dan ook zeer verbaasd naar mijn bergschoenen en vroeg hij bezorgd: "Heb je geen laarzen mee?" Waarop ik ontkennend moest antwoorden. Dat Kees zich deze stommititeit zich haast niet kon voorstellen bleek uit zijn volgende vraag: "Ook niet in de auto?" Kijkend naar zijn gewatteerde laarzen, moest ik ook die vraag met nee beantwoorden.

Nadat we Jan de rugzak hadden omgehesen, gingen we op pad en springend van pol naar pol wist ik de boel aardig droog te houden. Het regende stug door. Hier en daar liet een zanglijster zich horen en een enkele geelgors zette in. Zodra het echter even ophield met regenen, begonnen de vogels ook echt te zingen. De vinken lieten zich nu volop horen en zelfs een roodborstje. Het was inmiddels licht geworden en ik bekeek me schoenen nog eens goed. Hé, zag ik het goed? Ik had twee verschillende schoenen aan! Dat zou me met laarzen niet zijn overkomen...

aangevreten haas en jonge fitissen (foto's Willy Smeenk)

In de verte zagen we drie reeën en langs de Schipbeek vloog een grote zaagbek. Het begon weer te regenen en we hoorden voortdurend de groene specht die ons uitlachte, terwijl wij daar zo in de regen liepen. Ook de kleine bonte specht mag niet onvermeld blijven. Bert had andere verplichtingen dus die verdween weer naar de auto. Jan had voldoende blaadjes mee, want ondanks de paraplu en het hoesje, werd de boel wel nat. Hij moet vingers hebben die enorm tegen kou bestand zijn, want ik kreeg ze zelfs koud in mijn wanten en ik hoef geen potloodje vast te houden om te schrijven. Natuurlijk warmt Jan z'n vingers wel aan z'n sigaretje en dat hij ze toch ook koud kreeg, bleek wel uit het feit dat hij moeite had de warme thee in zijn mond te gieten. We moesten hem er even op wijzen, maar dat kon Jan wel waarderen.

heideblauwtje en lantaarntje (foto's Willy Smeenk)

Vervolgens gingen we onverstoord verder (opgeven komt niet bij deze heren in het hoofd op) door het natste gedeelte. Kees zat al stiekem te genieten hoe ik deze passages zou gaan nemen. Op het water zaten veertien grauwe ganzen en daarna zagen we watersnippen opvliegen. Eerst twee en toen nog eens twee, maar toen kwam er een hele groep aanvliegen, wel dertig zagen we er! Nooit eerder hier zoveel watersnippen gezien. Willy keek ook verrukt omhoog, z'n muts viel op de grond in het water. Kees ging voorop door de gagel en ik sprong nog steeds van pol naar pol, kijkend waar het water niet zo diep was. Toen kwamen we bij een greppel waar we overheen konden springen. Er was echter net gesnoeid en Kees had een leuk stammetje waar hij wel op kon staan. Dacht hij. Hij stond op het stammetje, boven het water en toen.....krak, langzaam ging Kees omlaag en verdween hij tot over z'n knieën in het water. Ik stond er achter en moest vreselijk lachen. Kees, sorry.....

Kees zette stug door en hield zich heldhaftig aan de route. Jan, Willy en ik kozen voor een drogere variant. Na nog een kopje koffie liepen we het laatste stuk. Een specht, geelgorzen, boomkruipers, vinken, koolmezen en pimpelmezen was het voornaamste wat we hoorden.

Na 5 uur waren we weer terug bij de auto, alle vier nat, maar toch voldaan.

Parelstuijzwam